

ברית יצחק

המכון להוצאת כתבי ומאמרי מורינו הגאון רבי יצחק ברנד שליט"א

ממשלת חמורו של משיח

רמז לחמשה קדנציות לבנימין נתניהו • להודות על הטוב • ממשלת חמורו של משיח • צל צואת חמורו של משיח • משיח טבעי • איסור לא תנסו את ה' • עיקר הנסיון בדור האחרון • הממתין לנסים בכדי לקיים מצוות עובר בלאו • בניית בית המקדש לפני ביאת משיח • ומשיח בדרך הטבע • האם הציבור מוכן לקבל משיח בצורה טבעית • צבא ע"פ תורה • פאה נכרית • ממשלה בתמיכת הערבים • הכרה ברפורמים • צריך לעשות הכל שלא יתקיים גזירת הגאון ר' מנדל שפרן שליט"א • "חדש אסור מן התורה"

ממשלת חמורו של משיח

בג' תמוז תשפ"א קמה ממשלה שנראית לעין גרועה מאוד, בחיבור עם ערבים רוצחים, וכן כל השמאל שרוצים לעקור את הדת וכו'. עשו מאמצים גדולים ובצדק למנוע ממשלה כזאת, אולם המאמצים לא צלחו.

אולם אנו מאמינים בני מאמינים שגם זו לטובה, אף שרואים לכאורה שהמצב לא טוב כמ"ש (נלאשית, ג, כ) ואתם חשבתם עלי רעה אהים חשבה לטובה למען עשה פיוס הזה להחית עם רב.

רמז לחמשה קדנציות לבנימין נתניהו

ועי' במאמר אחר (רמזי הקדנציה החמישית של בנימין נתניהו) שביארתי ענין של אחד עשרה ראשי ממשלה, ונוסף לזה חמש קדנציות של בנימין נתניהו, שמרומזים בפסוק (נלאשית, מה, כג) לכלם נתן לאיש חלפות שמלת וּלְבְנֵימִן נָתַן שְׁלֹשׁ מְאוֹת כֶּסֶף וְחֶמֶשׁ חֲלַפֹת שְׁמֹלֶת.

לבלם ע"פ פשט זה עשרה אחים, ולשון **לאיש** מוסיף עוד אחד, וא"כ ברמז יש כאן נתינה לאחד עשרה אנשים. וְחֲלַפֹת שְׁמֹלֶת זה מלכות, הבגד החשוב מרמז על מלכות, והם אחד עשרה ראשי ממשלה, דוד בן גוריון, משה שרת, לוי אשכול, גולדה מאיר, יצחק רבין, שמעון פרס, מנחם בגין, יצחק שמיר, אהוד ברק, אריאל שרון, אהוד אולמרט.

וּלְבְנֵימִן נָתַן, זה בנימין נתניהו, רק שחסר שלש אותיות משמו, **יהו**, וזה נשלם במילים שלש מאות, כי יהו 10 פעם 5 פעם 6 יוצא 300.

לשון כסף, כי הוא פעל שהשקל יחזיק מעמד, והציבור סומך עליו, כי לפניו השתמשו בכפיה בשקל, כי לא סמכו עליו, וקנו בתים בדולר ולא בשקל, וחיזוק זה הוא יסוד של מלכות.

כמ"ש בשו"ע (מו"מ סי' עסט סעי' ג) אפילו שצוה המלך לעבדיו לכרות מכל אחד ואחד דבר ידוע, והלכו הם וכרתו הכל מאחד, מותר. וכן אם הרס בתים ועשה דרך או חומה, מותר ליהנות בה, וכן כל כיוצא בזה, שדין המלך דין; והוא שיהא מטבעו יוצא באותם הארצות, שהרי הסכימו עליו בני אותה הארץ וסמכה דעתם שהוא אדוניהם והם לו עבדים, שאם לא כן הרי הוא כגזלן בעל זרוע.

וְחֶמֶשׁ חֲלַפֹת שְׁמֹלֶת, אלו חמש הקדנציות שקיבל נתניהו.

כעת נגמרו חמש הקדנציות, ואף שהקדנציה החמישית היתה רק כשנה אחת, מבואר בפסוקים שגם קדנציה קטנה נקרא קדנציה, כי יהא בן נמשי מלך ישראל קיבל הבטחה מהקבי"ה למלכות של ארבע דורות אחריו, והמלך הרביעי מלך רק ששה חדשים.

כמ"ש (מלמ"ג, טו, ט): בַּשָּׁנָה שְׁלֹשִׁים וּשְׁמֹנֶה שָׁנָה לְעֶזְרִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה מָלַךְ זְכַרְיָהוּ בֶן יִרְבְּעָם עַל יִשְׂרָאֵל בְּשִׁמְרוֹן שְׁשָׁה חֳדָשִׁים: (ט) וַיַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי ה' כְּאֲשֶׁר עָשׂוּ אֲבֹתָיו לֹא סָר

יודוע שכל תהליך של ביאת המשיח הוא במצב של שפלות גדולה ובהסתר גדול, על כן גם חמורו של משיח הוא במצב גרוע.

בראשית רבה (פרשת וישב, פרשה פה): רבי שמואל בר נחמן פתח (ירמיה, כט, י"ב) **כִּי אֲנֹכִי יִדְעָתִי אֶת־הַמֶּלֶךְ שָׁבַת**, שבטים היו עסוקין במכירתו של יוסף, ויוסף היה עסוק בשקו ובתעניתו, ראובן היה עסוק בשקו ובתעניתו, ויעקב היה עסוק בשקו ובתעניתו, ויהודה היה עסוק ליקח לו אשה, והקב"ה היה עסוק בורא אורו של מלך המשיח.

המצב בפרשת יהודה ותמר היה גרוע ביותר בין מצד החלקי הרוחני במעשה יהודה ותמר, ובין מהצד הגשמי שכמעט הרגו את תמר עם שני העוברים שלה, ובכל זאת ניצלו. ועיי' בבעל הטורים על הפסוק (בראשית, ל"א, כ"ד-כ"ה) **וַיֹּאמֶר יְהוָה הוֹצִיאֵנִי מֵאֶרֶץ מִצְרָיִם: הֲוֹא, שְׂכָאן נְכַס שִׁם הוֹי"ה בַעֲסָק.**

כעת יש רמז לממשלה הזאת בפסוק הזה. [כמובן שאין כאן שום הכשר למעשים של אף אחד].

וּלְאָבִיו, יש גי' אותיות ראשונות משמו הפרטי **אבי**, וגי' אותיות ראשונות משם משפחתו **ליב**, מרמז על **אביגדור ליברמן**.

שְׁלַח, מרמז על הפסוק (בראשית, מט, כ"ב) **נִפְתְּלֵי אֵילָה שְׁלַחָה**, שהוא מרמז על **נפתלי בנט ואיילת שקד** [איילת ואילה הוא אותה דבר (יומא דף כ"ט ע"ב)].

יש מדרש שיוסף שלח את נפתלי לבשר ליעקב שהוא חי (בראשית רנ"א, פרשת ויחי, עמוד 246): **נִפְתְּלֵי אֵילָה שְׁלַחָה**. אמר על נפתלי [שהיה] איש שלום ולו עשו אביו ואמו שליח לבשר שלום והוא בשר יעקב ביוסף וא"ל עוד יוסף חי (בראשית, מ"ב, טו). כשראה יעקב לנפתלי שבא מרחוק היה אומר הנה נפתלי בא טוב מדבר שלום הה"ד הנתן אַמְרֵי־שֶׁפֶר, ע"כ. וא"כ גם ע"פ פשט מרומז שיוסף שלח את נפתלי.

פְּזֹאת, הכוונה כמו מה שכבר הזכרנו, היינו הזכרנו בפסוק הקודם בנימין, וכאן זה דומה, ומרמז על **בנימין גנץ**.

עֵשְׂרָה, יש בו אותיות **סער**, נשי' וסי' הם אותם אותיות כמו שרח בתורה נכתב סרח בחז"ל [והה' מרמז על חמשה אותיות של שמו, **גדעון**].

מִי שלח, זה יוסף, וכאילו כתוב ויוסף לאביו שלח, מרמז על מי ששמו של אביו הוא יוסף, וזה **יאיר לפיד** ששם של אביו יוסף טובי לפיד.

אָבִיו שְׁלַח, לפעמים אביו כולל גם אבי אמו (יומא דף סו ע"ג), כאן מרמז **מרב מיכאלי** שאבי אמה ד"ר ישראל קסטנר שלח בשואה כ"1700 יהודים מהונגריה לשווייץ דרך ברגן בלזן[*].

מחטאות יִרְבְּעוּ בְּן נֶבֶט אֲשֶׁר הִחְטִיא אֶת יִשְׂרָאֵל: (י) וַיִּקְשֶׁר עָלָיו שֵׁלֶם בְּן יִבְשׁ וַיִּכְהוּ קִבְלָעַם וַיִּמִּיתֵהוּ וַיִּמְלֹךְ תַּחְתָּיו: (י"ב) וַיִּתֵּר דְּבָרֵי זְכַרְיָה הֵנָּם פְּתוּבִים עַל סֵפֶר דְּבָרֵי הַיָּמִים לְמַלְכֵי יִשְׂרָאֵל: (י"ג) הוּא דָּבָר ה' אֲשֶׁר דָּבַר אֵל יְהוָה לֵאמֹר בְּנֵי רַב־עֵינִים יִשְׁבּוּ לָךְ עַל פְּסָא יִשְׂרָאֵל וַיְהִי כֵן.

ורואים שגם ששה חדשים נקרא שיעור מלכות שנגזר מן השמים, וא"כ נתניהו קיבל את חמש הקנדציות.

להודות על הטוב

כעת שנגמרו חמש הקדנציות, צריך להודות לו על כל הטובה שעשה לעם ישראל (אף שיש עליו הרבה ביקורת), הוא עיצב את הכסף, כני"ל, והשלים בזה המלכות; הוא התריע לכל העולם על סכנת איראן; וגם מפציץ כל הזמן בניני נשק של איראן; עשה כמה מלחמות נגד עזה, אף שלא בשלימות.

גם כל תקופת השופטים והמלכים כולל דוד המלך ועוד, עשו מלחמות עם הפלשתים ולא גמרו איתם, אלא חזקיה מלך יהודה. כמ"ש בישעיהו (י"ד, כ"ט) **אֵל תִּשְׁמָחִי פְּלִשְׁתַּי בְּלֶךְךָ כִּי נִשְׁבַּר שִׁבְט מִכָּךְ כִּי מִשְׁרֵשׁ נֶחֶשׁ יֵצֵא צַפַּע וּפְרִיּוֹ שָׂרָף מְעוֹפֵף**. ופירש **רש"י** (שם): **אֵל תִּשְׁמָחִי פְּלִשְׁתַּי בְּלֶךְךָ** - שהרימות ראש בימי אחז שהי' רשע שגרם לו רשעו שנמסר בידכם כענין שנאמר (דנ"י הימ"ג, כ"א, י"ח) **וּפְלִשְׁתִּים פָּשְׁטוּ בְּעָרֵי הַשְּׁפֵלָה וְגו': כִּי נִשְׁבַּר שִׁבְט מִכָּךְ** - כי נחלשה ונשפלה מלכות בית דוד שהיו למודים להכות בכם, כמו שמצינו בדוד וכן עוזיהו מלך יהודה שהכה אתכם כענין שנאמר (דנ"י הימ"ג, טו) **וַיֵּצֵא וַיִּלְחֶם בְּפְלִשְׁתִּים וַיִּפְרֹץ אֶת־חֹמֶת גָּת: כִּי מִשְׁרֵשׁ נֶחֶשׁ** - משורש אותו נחש יצא צפע שהוא קשה מנחש, ומי היה, זה חזקיה שנאמר בו (מלמ"ג י"א, ט) **הוֹאֵהָ אֶת־פְּלִשְׁתִּים עַד־עֶזְהָ וְאֶת־גְּבוּלֶיהָ מִמְּגִדָּה נוֹצְרִים עַד־עִיר מִבְּצָר**.

ובקדנציה החמישית עשה השתדלות לביטול מגיפת הקורונה והקב"ה הצליח בידו. אולם כעת סיים תפקידו, כי לא קיבל אלא חמש קדנציות ולא יותר.

ממשלת חמורו של משיח

וכעת נבוא לממשלה זו. בפסוק הבא, שבו מרמז חמורו של משיח, עיי' סנהדרין (דף ט"א ע"ב) אמר רבי אלכסנדר: רבי יהושע בן לוי רמי, כתיב (ישעיהו, ס, כ"ג) **בְּעֶתָהּ, וְכָתִיב (ס"א) אַחִישֶׁנָּה! זְכוּ - אחישנה, לא זכו - בעתה**. אמר רבי אלכסנדר: רבי יהושע בן לוי רמי, כתיב (דניאל, ג, י"ג) **וְאָרוּ עִם־עֲנַנֵי שָׁמַיָא כְּבָר אֲנִשׁ אֶתָּה, וְכָתִיב (זכריה, ט, ט) עֲנִי וְרַכְבִּי עַל־חֲמוֹר! זְכוּ - עם ענני שמיא, לא זכו - עני ורכב על חמור**.

הפסוק הבא הוא (בראשית, מ"א, כ"ג) **וּלְאָבִיו שְׁלַח פְּזֹאת עֵשְׂרָה חֲמֵרִים נִשְׂאִים מִטוֹב מִצְרַיִם וְעֵשֶׂר אֶתְנַת נִשְׂאֵת בָּר וְלָחֶם וּמְזוֹן לְאָבִיו לְדַרְךָ**. כאן מרמז חמורו של משיח, **חמרים נושאים**, בדילוג אותיות של גי' בצורה הפוכה הוא אותיות **משיח**, והחמורים שנושאים אותו זה חמורו של משיח.

[*] ועיי' במאמר **נסים נגלים ונסתרים, המדינה ורכבת קסטנר**, בביאור רכבת זו. ועיקר הדבר שגם בהצלה שנעשתה דרך חטאים, יש חיוב להודות

בזה מדרש רבה (ריש מוקם)^[*], והפיוט הנפלא על יוצר לפרשת פרה (ד"ה אין לשומע) ^[**], אבל עכ"פ נשמע מרמוז פסוק זה שזה כך.

משיח טבעי

הרבה לא חושבים כלל על תקופה של משיח, והרבה שכן איך שהוא חושבים על תקופה זו, מדמים שיהא הכל מן השמים באופן מופתי ובית המקדש ירד מן השמים ובתי כנסיות שבחוו"ל יבואו עם ענני הכבוד לכאן וכ"ו וכל השאלות יכריעו משה ואהרן שיקומו לתחיה, ואין לנו מה לעשות אלא לבוא לשולחן ערוך עם יין משומר מששת ימי בראשית ודוד המלך יאמר שירה, וכמו שמזמרים בניגון הידוע.

איסור לא תנסו את ה'

גישה זו לסמוך על נסים ואותות ומופתים הוא לא דאורייתא של (דברים, ו, טו) לא תנסו את ה' אלהיכם כאשר נסיתם במדבר. וכמבואר ברמב"ן.

בקשת מופת נקרא לנסות את ה', כמבואר בישעיה (י, ט) וינסף ה' דבר אל אֶחָז לֵאמֹר: (6) שָׁאַל לָךְ אוֹת מֵעַם ה' אֱלֹהֶיךָ הַעֲמֵק שְׁאֵלָה אוֹ הִגְבֵּה לְמַעְלָה: (י) וַיֹּאמֶר אֶחָז לֵאמֹר: שָׁאַל וְלֹא אֲנַסֶּה אֶת ה'.

הכוונה, שהנביא בשליחות הקב"ה אמר לאחז מלך יהודה, שיקש מופת מהקב"ה, מופת בשמים או מופת בארץ, כדי שיתקדש שם שמים, ועל זה השיב אחז שלא מוכן לזה, משום שלא רצה שיתגלה כבוד שמים.

רק שם נצטוו אחז לנסות את ה', ובמקרה הזה לא עוברים על הלאו של לא תנסו, מכיון שהנביא בתור הוראת שעה ציווה לו להתנהג כך, והוא עבר על דברי הנביא ולא רצה. ועכ"פ לומדים שלשון לנסות את ה' הוא לבקש מהקב"ה

[*] זאת תחת (ממנו יט, ט), זה שאמר הכתוב (איוב יד, ד): מי יתן טהור מטמא לא אָחִיד. כְּגוֹן אֲבוֹהֶם מִתְרַח, חֲזָקִיה מֵאֶחָז, יִאֲשֶׁה מֵאֲמוֹן, מְדַכֵּי מִשְׁמַעִי, יִשְׂרָאֵל מְעוֹבְדֵי כּוֹכָבִים, הַעוֹלָם הַבָּא מֵעוֹלָם הַזֶּה. מִי עָשָׂה כֵן, מִי צִוָּה כֵן, מִי גָזַר כֵן, לֹא יִחִידוּ שֶׁל עוֹלָם?]

[**] אין לשוחח עוֹצֵם נִפְלְאוֹתֶיךָ. (נ"י נוסף אין להרהר אחר מדותיך) אין להגיד חֲקֵר דְּתוֹתֶיךָ. אין להבין תוֹקֵף מִפְעֻלוֹתֶיךָ. אין לִפְעֹנֵת עוֹמֵק פְּלֹאוֹתֶיךָ. אין לְעִמּוֹד עַל סֵפֶן מִדּוֹתֶיךָ. אין לְחַקֹּר סוֹד (כ"ו חקר) חִידוֹתֶיךָ. אין לְהַשְׁמִיעַ כָּל תְּהִלּוֹתֶיךָ. אין לְגַלּוֹת סוֹד עֲדוֹתֶיךָ: הַמְפֹרְשׁוֹת סְתוּמוֹת. הַגְּלוּיּוֹת עֲלוּמוֹת. הַמְבֹאָרוֹת חֲתוּמוֹת. הַמְשֻׁנְנוֹת עֲצוּמוֹת. הַחֲקוּקוֹת רְשׁוּמוֹת: הַחֲסוּרוֹת מִזְתָּרוֹת. הַאֲסוּרוֹת מִתְרוֹת. הַשְּׁחֹרוֹת צְחוּרוֹת. הַחֲשׂוּפּוֹת אֲטוּרוֹת. הַפְּרוּשׁוֹת אֲצוּרוֹת. הַכְּלוּלוֹת עֲצוּרוֹת. הַקְּלוֹת חֲמוּרוֹת. מוֹצִיא מְלוֹת וְקָרוֹת. מִתֵּיר מֵאֲסוּרוֹת מִתְרוֹת. נוֹתֵן מִטְּמָאוֹת טְהוּרוֹת: מִן הַחֶלֶב. שְׁמֵן הַלֵּב. וּמִן הַדָּם טְהוֹל (כ"ו וְכִבְדֵּי) הַדָּם. וּמִבְּשָׂר בְּחֶלֶב. כְּחַל הַחֶלֶב. מִכְּלָאֵי בְּגָדִים. חֲכֵלֶת בְּסָרִין. מֵאֲשֶׁת אַח. יְבוּם הָאֵח. מֵאֲשֶׁת אִישׁ. יִפֶּת תּוֹאֵר לְאִישׁ. מִטְּמָאת נְדָת אִשָּׁה. טְהוֹרֶת כְּתוּלֵי אִשָּׁה: מֵהֵתֵר אֲסוּר. וּמֵאֲסוּר הֵתֵר. מִטְּמָא טְהוֹר. וּמִטְּהוֹר טְמָא. בְּהֵרֵת מִמוּעֵט תְּטַמָּא. פְּרָחָה כְּבָלוֹ עוֹד בֶּל תְּטַמָּא. הַמֵּת בְּבֵית אִינוֹ טְמָא. יִצְא מִמֶּנּוּ אוֹתוֹ מִטְּמָא. שְׁעִיר יוֹם כְּפוּר מְכַפֵּר עַל כָּל טְמָא. וְכָל מַעֲסִיקוֹי בְּגָדִים מִטְּמָא. פְּרָה אֲרָמָה עוֹשִׂיהָ מִטְּמָאָה. וְהִיא עֹשִׂיהָ לְטַהֵר כָּל טְמָאָה. וְאֶפְרָה נִעֲשָׂה אֵב הַטְּמָאָה. וְהִיא מְטַהֶרֶת אֲבֵי אֲבוֹת הַטְּמָאָה...

וע"ע במלכים (6, יב, כג): וַיְהִי דְבַר הָאֱלֹהִים אֶל שְׁמַעְיָה אִישׁ הָאֱלֹהִים לֵאמֹר: (כג) אָמַר אֶל רְחַבְעָם בֶּן שְׁלֹמֹה מֶלֶךְ יְהוּדָה וְאֶל כָּל בֵּית יְהוּדָה וּבְנֵימִין וַיֹּתֵר הָעָם לֵאמֹר: (מז) כֹּה אָמַר ה' לֹא תַעֲלֹו וְלֹא תִלְחַמּוּן עִם אֲחֵיכֶם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שׁוֹבוּ אִישׁ לְבֵיתוֹ כִּי מֵאִתִּי נִהְיָה הַדָּבָר הַזֶּה וַיִּשְׁמְעוּ אֶת דְּבַר ה' וַיָּשׁוּבוּ לְלֶכֶת כְּדָבָר ה'. ונראה מזה שיש מצבים שאף שיש מלכות לא מתוקנת והקב"ה לא מצדיק את המעשים שלהם, מ"מ הקב"ה רוצה במלכות ההיא.

אולם כמובן שהכל רק רמזים וא"א לדעת (ויש לחלק מאמר זה מכל שאר המאמרים שהם הלכה, וכאן זה רמזים), רק כתבתי זה לחיזוק לעצם הענין שהכל מן השמים, ועל זה אומרים בראש השנה (פיוט וכל מאמינים) הַמְּמַלִּיךְ מְלָכִים וְלוֹ הַמְּלוֹכָה, ונאמר גם זו לטובה.

צל צואת המורו של משיח

פנהדרין (דף ט"ז ע"ב): אמר עולא: ייתי ולא איחמיניה. וכן אמר [רבה]: ייתי ולא איחמיניה, רב יוסף אמר: ייתי, ואזכי דאיתיב בטולא דכופיתא דחמריה.

פירוש, שהאמוראים עולא ורבה לא רצו לראות את המשיח מפני הבעיות הגדולות שיש בבואו, רק ביקשו שיבוא והם לא יהיו שם. ורב יוסף כן רצה לראות, ואמר הלואי שאזכה להיות בצל צואת החמור של משיח, היינו אפילו לא רואה את המשיח עצמו רק צל הצואה של החמור כבר כדאי.

בוודאי שכוונת הגמרא לא כפשוטו אלא משל, ונראה קצת לבאר את הנמשל של משל זה.

בגמרא מבואר שיש ארבע דרגות של משיח, **הראשונה**, הצל צואת החמור, **שנית**, הצואה של החמור, **שלישית** החמור, **רביעית**, משיח עצמו.

יכול להיות בתור רמוז, **שהמדרגה הראשונה** היא צל צואת החמור, מרמוז לתקופת המדינה לפני חיזוק השקל, שזה עדיין לא היה ממש דינא דמלכותא, כמבואר בשו"ע (תו"מ סי' טסט ס"ט) שאם אין המלך יכול להחזיק מטבע שהציבור סומך על המטבע, אין בו דין של דינא דמלכותא.

הדרגה השניה היא תקופת נתניהו, שהשקל קיבל ערך והציבור סמך על זה, ובזה נשלם הענין של המלכות. אולם עדיין ראש הממשלה בלי כיפה ובלי הכרזה פומבית שהקב"ה מנהיג את העולם ושאלנו מחוייבים לשמור התורה.

בעת באים ל**דרגה השלישית** שזה חמורו של משיח, שזה אמור להיות ההכנה לביאת המשיח, אף שאין אנו יודעים, איך ע"י זה יש כאן הכנה. ודרכי הקב"ה עמוקות, ע"י

להקב"ה למי שניצל. וכן נלמד מזה שהנהגות הקב"ה יכול להיות גם דרך חטאים, שמצד אחד זה לא מצדיק החטאים, ומצד שני הקב"ה יכול להוביל תיקון הבריאה גם דרך זו.

בניית בית המקדש לפני ביאת משיח

ובמקורות רבים מבואר ששייך לבנות בית המקדש גם לפני שמגיע משיח, כמבואר במגילה (דף י"א ע"ב) בסדר הברכות של תפילת שמונה עשרה, שברכת ירושלים הוא לפני מלכות בית דוד. הושע (ג, ט): אַחַר יִשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּבְקִשׁוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיהֶם וְאֶת דָּוִד מֶלֶכָם וּפְתָחוּ אֶל ה' וְאֵל טוֹבוֹ בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים. וּפִי רִשׁוּי אַחַר יִשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל - אַחֵר יִשׁוּבוּ לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ, וּבְקִשׁוּ הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא וְאֶת דָּוִד מֶלֶכָם.

ובתלמוד ירושלמי (מסכת מעשר שני, טז ב): אמר רבי אחא זאת אומרת שבית המקדש עתיד להיבנות קודם למלכות בית דוד.

ובפסיקתא רבתי (פסיקא לז, קומי אורי): שנו רבותינו, בשעה שמלך המשיח נגלה, בא ועומד על הגג של בית המקדש, (והיה) [והוא] משמיע להם לישראל ואומר להם עניים הגיע זמן גאולתכם ואם אין אתם מאמינים ראו (באורו) [באורי] שזרח עליכם, שנאמר (ישעיהו ט, טז) קומי אורי כִּי כָּא אורְךָ וּכְבוֹד ה' עֲלֶיךָ זָרַח.

ובמדרש (גולגולת רבה, מולדות פ"ד) מובא הווה אמינא לבנות בית המקדש בזמן רבי יהושע^[*].

ומה שסומכים על רש"י בראש השנה (דף ל"ב ע"א) ובסוכה (דף מ"א ע"ב). שבית המקדש ירד מן השמים. רש"י התכוין שזה בגדר אפשרות שכך יהיה, אבל אסור לסמוך על הנס ולבטל מצווה, ולא שייך לבטל ההכנות לבנין בית המקדש בעקבות זה.

וכמוכין שצריך עוד בירורים נוספים, לדעת בדיוק מקום המקדש, ושיעור האמה. ויתכן שע"י חפירות אפשר להגיע ליותר בירורים בנושא זה.

ובתוך רוב חלקי הציבור עדיין מונח ההשקפה הזאת, שחלק חיוב קיום המצוות בשבילנו הוא רק מה שהיינו מורגלים, וכל השאר אנו מתנים בהגעת המשיח ואליהו באופן ניסי.

אולם שיהא הכל נעשה בהשתדלות מצדינו וצריך להכריע, מה שאפשר להכריע, זה כעת עתה לא מוכנים לקבל, על כן יש צורך בהכנה ע"י ממשלת חמורו של משיח.

[*] וז"ל: בימי רבי יהושע בן חנניה גזרה מלכות הרשעה שיבנה בית המקדש, הושיבו פפוס ולוליאנוס טרפזיון מעכו עד אנטוכיא והיו מספקין לעולי גולה כסף וזהב וכל צרכם. אזלין אלין כותאי ואמרין (ע"י שולח ד, י"ג): ידיע להווי למלכא דהדין קרמא מרדמא תתבנא ושוריא ישתכללון מנדה בלו ונהלך לא יתגון. מנדה, זו מדת הארץ. בלו, זו פרובגירון. ונהלך, אנגרוטינה. ואמר להון מה נעביד וגזרית, אמרין ליה שלח ואמר להון או ישננו? תיה מאתריה, או יוספון עליה חמש אמין, או יבצרון מניה חמש אמין, מן גרמיהון אינון חזרין בהון. והון קהליא מצתין בהדא בקעתא דבית רמון, פינן דאתון כתיבא שרון ככין. בעיין לממרד על מלכותא, אמרין יעול חד בר נש חכימא וישדף צבורא, אמרין יעול רבי יהושע בן חנניה דהוא אסקולוסטקיא דאורייתא. עאל ודרש ארי טרף ועמד עצם בגרונן, אמר כל דאתי מפיק ליה אגא יתיב ליה אגריה, אתא הדין קורא מצרעה דמקוריה אריך, יתיב מקוריה ואפקיה, אמר ליה הב לי אגרי, אמר ליה זיל תהא מלגלג ואומר דעילת לפומא דאריה בשלם ונפקת בשלם, כך דיינו שנקנסנו לאמה זו בשלום ונצאנו בשלום.

מופת. ומזה אנחנו מבינים מה הפירוש של התורה לא תנסו את ה'. וזה כדברי הרמב"ן שמי שעושה תנאי בקיום מצווה ואומר אני לא מוכן לקיים איזה מצווה שניתן לקיים אלא אם הקב"ה עושה אות או מופת, עובר על הלאו של לא לנסות את ה'.

עיקר הנסיון בדור האחרון

בגמרא סנהדרין (דף ט"ז ע"ב) כתוב שאליהו הנביא אמר שמה שמעכב ביאת המשיח הוא מה שכתוב (תהלים נ"ה, ז) הַיּוֹם אִם בָּקְלוּ תִשְׁמְעוּ.

וצריך לבאר האם מדבר על אופן כללי של קיום התורה או בעיקר על דברים מסוימים.

והנה המשך הפסוק שם הוא (ט"ז) כִּי הוּא אֱלֹהֵינוּ וְאֲנַחְנוּ עִם מְרַעֲיָתוֹ וְצִאֵן יְדוֹ הַיּוֹם אִם בָּקְלוּ תִשְׁמְעוּ: (ט"ז) אֵל תִּקְשׁוּ לְבַבְכֶם כְּמַרְיָכָה כְּיוֹם מִסָּה בַּמִּדְבָּר: (ט"ז) אֲשֶׁר נִסּוּנִי אַבּוֹתֵיכֶם בְּחַנּוּנֵי גַם רְאוּ פְעָלִי.

הכוונה שהנביא [הוא משה רבינו (ע"י רש"י תהלים ז, ט"ז)] מזהיר בעיקר שלא יעברו על הלאו של (דברים ו, ט"ז) לֹא תִּנסוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם כְּאֲשֶׁר נִסִּיתֶם בַּמִּסָּה, וכמו שביאר הרמב"ן שלא יעשו תנאי שלא יקיימו איזה מצווה שניתן לקיים אלא אם הקב"ה יעשה אותות ומופתים.

וע"ע ברמב"ן על הפסוק (דברים ט, כג) וּבְתַבְעֶרָה וּבְמִסָּה וּבְקִבְרַת הַתְּאֵנָה מְקַצְפִּים הֵייתֶם אֶת ה', וז"ל: הנה החטא לנסות את השם הוא חטא גדול ואשמה רבה, כאשר הזהיר ממנו (דברים ו, ט"ז) לֹא תִּנסוּ אֶת ה' אֱלֹהֵיכֶם כְּאֲשֶׁר נִסִּיתֶם בַּמִּסָּה, על כן החזיר אותו להם בכאן.

ובזה כלול ג"כ, שלא יחשבו שיש איזה עיכוב בקיום מצווה שניתן לקיים - מפני שלא הגיע משיח או אליהו. כי מי שחושב כך, הוא מתנה קיום המצווה בגילוי משיח מופתי שיעשה נסים ונפלאות או גילוי אליהו שלא כדרך הטבע, ובזה עובר על הלאו של לא תנסו את ה'.

ובזה מובן מה שאליהו אמר בכוונת המשיח, שמה שמעכב ביאת המשיח משום שעושים תנאי בקיום מצווה או אפילו מצווה אחת שניתן לקיים, שאיני מוכן לקיים רק אם יבוא משיח, היינו שיהיו אותות ומופתים.

הממתין לנסים בכדי לקיים מצוות עובר בלאו

ולכן גם מצוות תכלת שכבר אפשר לקיים כיום, ואי"צ לא משיח ולא אליהו, וכן אם ניתן לקיים הקרבת קרבנות או בנין בית המקדש, צריך לעשות, ואסור לעשות תנאי שצריך קודם לבא משיח ואליהו. מכיון שמבואר בתז"ל שיש אפשרות לקרבנות ובנין בית המקדש בלי משיח, ממילא אם ניתן האפשרות הזאת מחויבים לקיים, ומי שטוען שצריך משיח או שטוען שבית המקדש ירד מן השמים, עובר על לאו זה, כיון שמתנה קיום המצווה באותות ומופתים.

ומשיח בדרך הטבע

ומשיח בעצמו יבוא בדרך הטבע, כמבואר באור החיים הקדוש (במדבר כד, יז): כפל הענין ושינוי הלשון, יתבאר ע"פ דבריהם ז"ל (סנהדרין סז) שאמרו שאם תהיה הגאולה באמצעות זכות ישראל יהיה הדבר מופלא במעלה ויתגלה הגואל ישראל מן השמים במופת ואות כאמור בספר הזוהר (פ"ב ק"ט, ו"ג ר"ב ט), מה שאין כן כשתהיה הגאולה מצד הקץ ואין ישראל ראויים לה תהיה באופן אחר ועליה נאמר (זכריה, ט, ט) שהגואל יבא עֲנִי וְרָקֵב עַל הַמּוֹר, והוא מה שאמר כאן כנגד גאולת אחישנה שהיא באמצעות זכות ישראל שרמזו במאמר (במדבר, כד, יז) אֶרְאֶנּוּ וְלֹא עֲתָה אָמַר דָּרָךְ כּוֹכֵב שִׁיזַרְחַה הַגּוֹאֵל מִן הַשָּׁמַיִם, גם רמז לכוכב היוצא באמצע השמים לנס מופלא כאמור בספר הזוהר (סז), וכנגד גאולת בעתה שרמזו במאמר אֶשׁוּרְנוּ וְלֹא קָרוֹב אָמַר וְקָם שִׁבְטֵי מִיִּשְׂרָאֵל פִּירוּשׁ שִׁיקוּם שִׁבְטֵי אַחַד מִיִּשְׂרָאֵל כְּדָרָךְ הַקָּמִים בְּעוֹלָם דָּרָךְ טַבְעָה, על דרך אומרו (דניאל, ג, יד) וְשִׁפְלֵי אֲנָשִׁים יָקִים עֲלֵיהֶם, שיבא עני ורוכב על חמור ויקום וימלוך ויעשה מה שנאמר בסמוך. ע"כ.

האם הציבור מוכן לקבל משיח בצורה טבעית

רוב רובם של ציבור שומרי תורה אינם מוכנים לקבל כעת משיח, שיקום בדרך הטבע, ויבנה בית המקדש בדרך הטבע, ויקים צבא על פי תורה בדרך הטבע [בלי בנות ושאר פריצות]. שהרי מצוה אחת קטנה של תכלת שלא היו מורגלים, לא מוכנים לקבל, ורודפים וקוראים עוברי כרת לכל מי שעולה להר הבית בטהרה במקומות שאין בו חשש כרת ואיסור דרבנן, בלי נעלי עור, [וע"ע בקונטרס הטענות נגד העליה להר הבית, והתשובות, נמצא גם באוצר החכמה, שעיקר ההתנגדות משום שלא רוצים דברים חדשים]. ואיך יקבלו מי שאומר שצריך לשמור כללות התורה, שכולל תכלת, והקרבת קרבנות [אם אפשר], ולבנות בית המקדש, וכן לתקן הקלקולים שנכנסו במשך הדורות בתוך כלל ישראל. וממילא צריך מקודם לעבור תקופת חמורו של משיח.

צבא ע"פ תורה

ועי' בנצ"ב על הפסוק (בדלג'ט, מט, יד) יִשְׁשַׁכְּרֵהְמוֹר הַגֵּרָם, שבתקופת השופטים ושאל המלך לא גייסו לצבא משבט יששכר, על כן כשבאו להמליך את דוד המלך, כל שבט הביא איתו חיילים, חוץ משבט יששכר שלא הביא חיילים אלא תלמידי חכמים.

אולם דוד המלך גייס שמונים ושבעה אלף חיילים משבט יששכר, כמ"ש בדברי הימים (ב, ז, ה) וְאֶחָהֶם לְכָל מִשְׁפַּחֹת יִשְׁשַׁכָּר גְּבוּרֵי חַיִּלִּים שְׂמוֹנִים וְשִׁבְעָה אֲלָף הַתֵּיחָשִׁים לְכָל[*].

[*] וז"ל הנצ"ב בהעמק דבר (בדלג'ט, מט, יד): יִשְׁשַׁכְּרֵהְמוֹר הַגֵּרָם. בימי שפוט השופטים בעוד לא היה מלוכה בישראל, היה הנימוס אשר כל שבט מפריש איזה סך חיל והוצאותיהם לשמור המדינה, ושבט יששכר לא היה מפריש אנשי

פאה נכרית

וכן מה שהעיד הגאון ר' שמואל אויערבך זצ"ל בשם אביו הגאון ר' שלמה זלמן אויערבך זצ"ל, שהדבר הראשון שיעשה משיח הוא לבטל היתר של פאה נכרית ברחוב. בוודאי היא התקפות גדולות מאוד נגד משיח אף אם יביא אלף ראיות, ויפסלו אותו בכל מכל כל, כי יאמרו איך יתכן שכל כך הרבה נשי עם ישראל הולכות בחוץ עם פאות והוא מוציא לעז על כולם, אלא ודאי שלא יתכן שזה משיח. וכן כל דבר שיאמר שמתאים עם חוג אחד ולא עם השני, אילו שמשיח יאמר ההפך יתקיפו אותו.

כיסוי השקר עם פאה של נשואות בנות ישראל ברחוב, שנעשה בהיפוך מן היעוד והטעם וגדרי החיוב של כיסוי שיער שזה הרחקה מעריות [גמ' סוף גיטין, ר"ש (כמוטת פ"ז ס"י ז), תה"ד (ס"י ז), שו"ע (אה"ע ס"י לא בנזמרת הס"מ וס"י ז)]. ומפורש בגמרא שפאה נכרית משמשת כשיער במקום שמותר לגלות השיער, ולא משמשת לכיסוי שיער במקום שאסור לגלות השיער. [עי' נזיר (דף כ"ג ע"ב)], וכן כל הראשונים בלי יוצא מן הכלל, ודלא כהשלטי הגיבורים והבאים אחריו]. **נוסף** לזה שעל פי רוב זה תקרובת ע"ז שיש חיוב להוריד גם ברחוב (משוקי חמד, זכרות דף י"ע ע"ב). [וע"ע במאמר מהנהגה כקמחית - לתקרובת עבודה זרה, ובמאמר "את אשר התרת אסרתי, ואשר אסרת התרתי" - בדיני שער באשה נשואה. בענין ע"ז וע"ע גם בקונטרס תקרובת עבודה זרה, ובמאמר בדיני לא תביא תועבה אל ביתך, ובמאמר הנסתרות והנגלות [אחרי אסון מירון], ובמאמר קורונה - כתר, ובמאמר כמוש בגיטריה קורונה [עם הכלל], ועוד].

ממשלה בתמיכת הערבים

אחד מן הצרות הגדולות של ממשלה זו הוא, שהיא בתמיכת הערבים, ערבים הם תומכים ברציחה או הם עצמם רוצחים, וכופרים באהי ישראל, וחל עליהם דין של לא תחנם, [עי' טור (מ"מ ס"י רמ"ט וצ"ז וצ"ח) שם מהדורת ש"ס דצורה], וחזו"א (שצ"ע"ט ס"י כ"ד ס"ק ג) שיש גם לא ישבו בארצך]. וצריך להבין מה עשה הקב"ה לגלגל עלינו ממשלה כזאת.

ואולי ניתן להבין בשני אופנים.

אחד, מצד הטקס המכונה **היתר מכירה**, שעושים פעולה כאילו מכרו את א"י לערבי, ונסתלק קדושת א"י, ומתנהגים ע"פ זה כאילו זה של הגוי, ואינו עוד בבעלות

חיל, כדמוכח מהא דבעת המליכו את דוד ובאו מכל שבטי ישראל לאלפים ורבבות, ורק משבט יששכר לא באו כי אם מאתים איש יודעי בינה וכל אחיהם על פיהם, והיינו משום שלא היו אנשי מלחמה. ומוכח עוד מדכתיב בס' דה"י (ב, ז, א-ב) וְלִבְנֵי יִשְׁשַׁכָּר וְגו' גְּבוּרֵי חַיִּל לְתַלְדוּתָם מִסְפָּרָם בְּיָמֵי דָוִד וְגו', ולא כתיב כזה בכל השבטים, והיינו משום שבכל השבטים היה כזה גם לפני מלוך דוד, אבל שבט יששכר לא נמנו להיות גבורי חיל עד שמלך דוד וגור עליהם להמנות למלחמה. וזהו דבר יעקב (בדלג'ט, מט, יד) יִשְׁשַׁכְּרֵהְמוֹר הַגֵּרָם. כעצמות חמור שאינו מסוגל להיות ור"ז כסוס שוטף במלחמה, אלא רבץ בין המשפּתים. יושב במקומו עמל בבית תלמודו, וזהו בין המשפּתים, מקום שאינו נקי ומהודר כל כך שיהא מוכשר לעוסקי בהליכות עולם, וכדאי' בעירובין (דף נ"ג ע"ב) אם אדם משים עצמו כחיה זו שדורסת ואוכלת, ואיכא דאמרי שמסרת ואוכלת תלמודו מתקיים בידו.

עצמו; לא חזר בו, לא דיו לישראל אלא אפילו לגוי. ע"כ. (וע"ע במאמר היתר מכירה זמנינו, גם לדעת הממירם לא זיך היום).

שנית, יונה הנביא לא רצה להוכיח את אנשי נינוה, משום שחשש שיצא קטרוג על עם ישראל שהגויים חוזרים בתשובה ועם ישראל לא (ע"י רש"י יונה, א, א). אולם הקב"ה הכריח אותו להחזירם בתשובה, והטעם של הקב"ה, שרצה שבעקבות אנשי נינוה יחזרו גם ישראל בתשובה. והנה, נשות הערבים מכסים את הראש כהוגן, ולא בכיסוי השקר של פאה; וכן מכסים השוק כהוגן; וכן לא משתמשים בע"ז [כמבואר ברמב"ם (מאכלות אסורות, יא, ז), ובשו"ע (יו"ד סי' קמו סעי' ה)]. ואילו הרבה נשות ישראל משתמשים בשקר של פאה; וכן ע"פ רוב יש בזה תקרובת ע"ז (ע"י מקורות לעיל); וכן יש תקנות "צניעות" בבתי יעקב, שאסור לכסות השוק, אלא בכיסוי

הקב"ה, אלא בבעלות הגוי, ואמרו חז"ל, (סנהדרין דף לט ע"ב) אמר הקב"ה לישראל זרעו שש והשמיטו שבע כדי שתדעו שהארץ שלי הוא. ועיי רמב"ן (ויקרא, כה, כג) בשם הספרא פי לי הארץ, אל תרע עינך בה; פי גרים ותושבים אתם, אל תעשו עצמכם עיקר; אתם עמדי, דיו לעבד שיהא כרכו כשהיא שלי הרי היא שלכם. ע"כ. ונלמד מזה שכשאינו שלי אינו שלכם. וממילא הקב"ה משליט חלקית את הערבים. וכמ"ש רש"י (ויקרא, כו, א): אף הפרשיות הללו נאמרו על הסדר, בתחלה הזהיר על השביעית; ואם חמד ממון ונחשד על השביעית סופו למכור מטלטליו, לכך סמך לה וְכִי־תִמְכְּרוּ מִמְכָר (ויקרא, כה, יז), מה כתיב ביה (ע"ס) או קנה מיד עמיתך, דבר הנקנה מיד ליד; לא חזר בו, סוף מוכר אחוזתו; לא חזר בו, סוף מוכר את ביתו; לא חזר בו, סוף לזה ברבית; כל אלו האחרונות קשות מן הראשונות. לא חזר בו, סוף מוכר את

מכתב הגאון הרב מנדל שפרן שליט"א

ראש ישיבת נעם התורה ואב"ד בבני ברק, לשנתון "והיה לכם לציצית"

יום ד' י"ב ניסן תשע"ו

לכ' הרה"ג ... שליט"א שוכ"ט

ג. גם מה שמצינו כמה מנהגים שהשתנו כמו הכרעת ההלכה בזמני שקיעה"ח שבפולין והונגרי' נהגו כשיטת ר"ת בצה"כ ולא נשאו כפים בכל יום ועוד, ולפני המלחמה נשתנו המנהגים והפסיקו לנהוג כר"ת בפולין וכן בארה"ב. זה התחיל אחרי מלחמת העולם הראשונה שנעקרו קהלות ונתיישבו מחדש וכן בארה"ב שהתחילו להתייחד קהלות חדשות מלפני קרוב למאתיים שנה כשהתחילה ההגירה הגדולה מרוסיה לארה"ב. [נפשי שיש לראות שינוי זה בלוחות הישנים שיצאו כל שנה]. כל זה לא עשו אלא כשנעשו קהילות חדשות ויסדו מנהגים חדשים, אך קהילות ישראל שנשארו במקומם נזהרו מאוד מהשינויים ותחושת גדולי ישראל האמיתיים תורה היא וזהו קיום רצונו ית"ש.

זה הוא ה"דעת תורה" שעומדת מאחורי העניין של התעלמות כביכול של גדולי ישראל מקיום מ"ע.

עד כאן בנוגע למעשה אבל בוודאי דבר חשוב ויש בזה תועלת גדולה לברר מצוה זו למעשה על כל צדדיו וצידי צדדין כפי שאתם עושים בפרט מצוה שאין לה דורשין. ובזכות המצוה המתקיימת ע"י ונשלמה פרים שפתינו נזכה לקיימה בפועל ממש. לגאון רב

מנדל שפרן שליט"א

א. מה שלא נתקבל בציבור הרחב שומרי תומ"צ קלה כבחמורה ומדקדקין במצוות אינו משום שיש ערעור על אמיתות התכלת. אדרבה הראיות שמביאים לזוהי התכלת המקובל היום כחלזון התכלת שבזמן חז"ל, נראין הדברים נכונים שזוהי תכלת של תורה, והדברים משכנעים ומדברים בעד עצמם.

ב. וטעם רוב גדולי ישראל שאינם משתמשים בזה אינו משום שמפקקים באמיתת העניין, אלא משום שבמאתיים שנה האחרונות נקבע כהרגשה פנימית שלא משנים דברים גם אם מן הדין הי' צריך להנהיגם או לשנותם וזה כהגנה נגד מהרסים המנסים לשנות ולהתאים וכו'. ועד כדי כך נקבע עקרון זה שיש כח בדעת תורה זה לעקור דבר מה"ת כמו מצות תכלת.

הכלל, שגם שינוי לטובה רואים חכמי התורה לתחילת פירצה שאחריתה מי ישורנו. ודבר זה הוא בבחינת יכולים חכמים לעקור דבר מן התורה בשב ואל תעשה.

ואף שהיו מהגדולים שנהגו בתכלת ראדזין כמו שידוע מהמהרש"ם ועוד, הם לא עשו כן אלא לעצמם בצינעא אך לא הנהיגו כן לציבור.

"חדש אסור מן התורה"

ובאמת אני לא מבין מה הטענה של הגאון הרב מנדל שפרן ושאר גדולי התורה שלא עושים דברים חדשים גזירה שמא יעשו דברים חדשים נגד התורה, הרי בשאר דברים אנו עושים הרבה דברים חדשים, כל אחד משתמש במיקסר ובמכונת כביסה, ויותר מזה משתמשים בטלפון ובפלאפון, ובמחשב וכל דבר חדש, אף ששם סכנת הקילקול הוא הרבה יותר כידוע, אף שמהירים שצריך לעשות חסימות וכי אבל אף אחד לא אוסר להשתמש במחשב מסונן לגמרי מפני שחדש אסור מן התורה גזירה שמא ישתמשו במחשב שאינו מסונן. ורק כשמגיע למצות התורה אומרים שלא מקיים מצוות שלא היינו מורגלים.

אולם באמת נראה החילוק הוא, שבכל חידוש הטכנולוגיה כמו מיקסר, מחשב, וכי אדם רואה מידי את התועלת של הדבר, לפני גילוי המיקסר צריך לחתוך ביד כל דבר וזה לוקח הרבה זמן, ועיי המיקסר זה הולך במהירות עצומה, וכן שאר הדברים. אולם בתכלת אין אדם רואה את התועלת של הדבר מידי, אלא זה כפוף לאמונה. כמו שכתב רש"י על מצוות תכלת (נמדנר פרשת שלח, טו, מל): אָנִי ה' - נאמן לשלם שכר: אֲהִיָּכֶם - נאמן ליפרע: אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם - על מנת כן פדיתי אתכם שתקבלו עליכם גזרותי: אָנִי ה' אֲהִיָּכֶם - עוד למה נאמר, כדי שלא יאמרו ישראל מפני מה אמר המקום, לא שנעשה ונטול שכר, אנו לא עושים ולא נוטלים שכר - על כרחכם אני מלככם. וכן הוא אומר (יחזקאל, כ, ג) אִם לֹא בִיד־חֶזְקָה וּגְוִי אֶמְלֹךְ עֲלֵיכֶם. ע"כ.

והדבר ברור שאילו כל מי שהולך עם תכלת נופל לו מאה שקל כל יום מן הגג, כבר היו הולכים עם זה ולא היו מחפשים סברות להיפטר משום שזה דבר חדש, כמו שלא מחפשים סברות להימנע ממיקסר ומחשב ושאר חידושי הטכנולוגיה, אולם המציאות הוא שלא רואים לפנינו השכר אלא כפוף לאמונה שהקב"ה נאמן לשלם שכר, ולזה מחפשים סברות להפטר מזה.

בסיום של מאמר הזה, אנו מצפים שממשלת חמורו של משיח, יביא לידי תיקון הדבר שיכשיר השטח לביאת המשיח. ואיני יודע לאיזה כיוון הולכים, אם לכיוון הטוב או ח"ו להיפוך, אבל עכ"פ כך או כך, זה הכנה לביאת המשיח, ושהציבור יהא מוכן לקבל ביאת המשיח על דרך הטבע, ושיתגלה כבוד מלכותו לכל העולם, ובלי עקירת קהילות קדושות רק ברחמים גדולים.

שקוף או דומה למראה בשר [ידוע שדברי המ"ב (פי עה ס"ק ג) ששוק הוא למעלה, מופרך מכל התני"ך והש"ס, דוגמה אחת, דניאל (ג, ל), אהלות (ה, ט), ואכמ"ל]. והקב"ה רוצה שעם ישראל יחזור בתשובה, ובענין זה יש ללמוד מן הערבים, אף שמצד הדין יש חיוב להוציא אותם מכאן כשה אפשרי, וגם עליהם נאמר (שמות, כג, ג) לֹא יָשׁוּבוּ בְּאַרְצָךְ.

הכרה ברפורמים

אחד מן הצרות צרורות של ממשלה זו הוא הכרה ברפורמים.

וניתן להבין ע"פ מה שכתבנו במאמר **החרימו עולים להר הבית - קיבלנו רפורמים**, והיסוד הוא ע"פ המשך חכמה (פרי נחוקים), שטבע האדם למצוא חידושים, ואם לא נותנים לחדש חידושים בצד הטוב, זה הולך לצד הרע. וממילא מכיון שיש התנגדות לחדש מצוות שנתחדש אפשרות קיומן, זה הולך לכיוון הרע, ונותן לגיטימציה לרפורמים עוקרי הדת.

צריך לעשות הכל שלא יתקיים גזירת הגאון ר' מנדל שפרן שליט"א

ע"י במכתב הסכמה של הגאון ר' מנדל שפרן שליט"א (למפר משיח), על הכרת חלזון התכלת, שכתב שאף שברור התכלת ארגמון קהה קוצים (מורקס, פורפורה) הוא מוחלט, מכל מקום גדולי ישראל לא מוכנים לקבל דברים חדשים שלא היו מורגלים, אלא אם יעקרו קהילות הקדושות ויבנו אחרים במקומם.

ולפי דבריו יוצא, שגדולי ישראל לא יהיו מוכנים לקיים כל המצוות התורה שלא היו מורגלים כולל תכלת, קרבנות, בנין בית המקדש וכי אף אם יתבררו כל התנאים לזה, אלא אם ח"ו יעקרו קהילות הקדושות והשיבות והחצרות וכי ויבנו אחרים במקומם.

אולם אנו מתפללים שח"ו לא יקרה, וגדולי ישראל יתעוררו לקיים כללות התורה אף בלי עקירת קהילות הקדושות והשיבות והחצרות, כבר עברנו את השואה בחורבן קהילות הקודש.

ואולי מה שקרה בשנה שעברה סגירות בתי כנסיות ובתי מדרשות, כבר מספיק קיום גזירה זו, וכן אסון מירון וקרלין, רק שצריך להתעורר לקיים כללות התורה.

ניתן להשיג את הגליונות גם באתר 'בריתי יצחק'
וכן בדואר אלקטרוני TALMIDIM2@GMAIL.COM

נכתב בעזהי"ת ע"י מוריניו הרב שליט"א
ח' תמוז תשפ"א

וְעַתָּה בְּחַרְתִּי וְהִקְדַּשְׁתִּי אֶת־הַבַּיִת הַזֶּה לְהִיּוֹת־שְׁמִי שָׁם עַד־עוֹלָם
וְהָיוּ עֵינַי וְלִבִּי שָׁם כָּל־הַיָּמִים:

77 הימים-3, 1, 10

חַעַת לָכֵם אַתֶּם לְשִׁבַת בְּבַתְיֶכֶם סְבוּעִים וְהַבַּיִת הַזֶּה חָרֵב:
7, 6, 7